



การศึกษาพฤติกรรมและทัศนคติของนักท่องเที่ยว ต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดปราจีนบุรี

ศุภิกา พุ่มเดชะ^{1*} และ วารัชต์ มัชยมนบุรุษ²

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมและทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดปราจีนบุรี เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสำรวจโดยให้กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบตามข้อเท็จจริง จากการสุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 ตัวอย่าง ซึ่งได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาท่องเที่ยวจังหวัดปราจีนบุรี เพื่อศึกษาถึงสถานภาพส่วนบุคคล และพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวยังสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ของจังหวัดปราจีนบุรี วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และคำนวณหาค่าร้อยละ และทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดปราจีนบุรีในด้านต่าง ๆ วิเคราะห์ข้อมูลโดยสรุปเป็นค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ส่วนใหญ่นักท่องเที่ยว เป็นเพศหญิง มีช่วงอายุระหว่าง 21 ปี ถึง 30 ปี มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท มีช่วงรายได้ 15,000-25,000 บาท และอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพและปริมณฑล ใช้ระยะเวลาในการท่องเที่ยว 1 วัน โดยมากับครอบครัว เดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัว ข้อมูลการท่องเที่ยวจากสื่อออนไลน์ และมาเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ โรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร และศาลสมเด็จพระนเรศวรมหาราช มาเพื่อพักผ่อน โดยมีระดับทัศนคติต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดปราจีนบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับการพิจารณาที่ควรให้ความสำคัญและควรเร่งพัฒนาโดยนักท่องเที่ยวต้องการให้พัฒนาในระดับมาก ได้แก่ ป้ายบอกทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวให้มีความชัดเจนและเพียงพอ ถนนเพื่อการคมนาคมไปยังแหล่งท่องเที่ยวมีสภาพพื้นผิวที่ใช้สัญจรได้สะดวกและปลอดภัย

คำสำคัญ: พฤติกรรม, ทัศนคติ, การพัฒนา, แหล่งท่องเที่ยว

¹ นักศึกษาปริญญาเอก สาขาการจัดการท่องเที่ยว วิทยาลัยการจัดการ มหาวิทยาลัยพะเยา

² อาจารย์ สาขาการท่องเที่ยว คณะวิทยาการจัดการและสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา

* ผู้พิมพ์ประสานงาน โทร. +668 6389 2041 อีเมล: Supisa.p@fitm.kmutnb.ac.th



A Study of Travelling Behavior and Attitudes of Tourists Toward Development in Tourist Landmark of Prachinburi Province

Supisa Phumdej^{1*} and Warach Madhyhamapurush²

Abstract

This research aims to explore tourists' behavior and attitude toward a development of tourist Landmark of Prachinburi province. This quantitative research used questionnaire as a tool in collecting data through random interview questions, asking 400 respondents. The participants were randomly selected from Thai tourists whom travelling in area of the province. Under the main purpose, this research investigated the potential tourist behavior and their personal status that caused impact in tourist landmark in Prachinburi. The analysis was performed using frequency and percentage method. The tourists attitude toward the development of tourist landmark in Prachinburi, has been analyzed by means and standard deviation. The outcome of the study shows that most of the tourists were female age 21 – 30, with Bachelor degree, employed by private sectors and having the range of salary between 15,000 – 25,000 baht per month, living in Bangkok and the nearby provinces. They were spending the day with family, travelling by car. The tourists have received information from on-line and media. They were visiting Khoayai National Park, Choapraya-Abhaibhubejhr Hospital, and Naraesuan the Great Shrine for their recreation. The attitude toward development of tourist Landmarks of Prachinburi related to tourist landmarks and the guidepost, it was point out their opinion toward the development of route conditions and roadside as rated high. However, other aspects required to be developed were moderated. Therefore, the province should aim to develop other aspects of tourist landmark to be able to serve more visitors too.

Keywords: Behavior, Attitude, Development, Tourist Landmarks

¹ Doctorate students, Department Tourism Management, College of Management, University of Phayao

² Lecturer, Department of Tourism, University of Phayao

* Corresponding Author Tel.08-6389-2041 e-mail: Supisa.p@fitm.kmutnb.ac.th



1. บทนำ

ในปัจจุบันเป็นที่ตระหนักว่าอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้กลายมาเป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อระบบเศรษฐกิจของโลก ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่าอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้เจริญเติบโตจนเป็นสินค้าหลักในระบบการค้าระหว่างประเทศและเกิดขึ้นในหลายประเทศ สำหรับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทยในช่วงตลอดทศวรรษที่ผ่านมาถือว่าเป็นพลังขับเคลื่อนที่มีบทบาทชัดเจน เป็นส่วนกระตุ้นให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ซึ่งนำไปสู่การจ้างงาน สร้างอาชีพ การกระจายรายได้ และการลงทุนในธุรกิจที่เกี่ยวข้องมากมาย เป็นการสร้างความมั่นคงให้กับประชาชนและประเทศชาติ [1]

โดยแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2559 ได้กล่าวถึงประเด็น ด้านการท่องเที่ยวไว้ดังนี้ 1) เสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจบริการที่มีศักยภาพสู่ธุรกิจเชิงสร้างสรรค์ 2) ขยายฐานการผลิตและการตลาดภาคธุรกิจบริการที่มีศักยภาพออกสู่ตลาดต่างประเทศ 3) พัฒนาปัจจัยแวดล้อมให้เอื้อต่อการลงทุนภายในประเทศและดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศในภาคบริการ 4) พัฒนาและพัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด 5) บริหารจัดการการท่องเที่ยวให้เกิดความสมดุลและยั่งยืน 6) เสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคเอกชนท้องถิ่นชุมชน ผู้ประกอบการรายย่อยและวิสาหกิจชุมชนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว เพื่อให้เข้ามามีบทบาทในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวทั้งในระดับท้องถิ่น ภูมิภาค และประเทศ 7) ส่งเสริมการพัฒนาเมืองสร้างสรรค์ โดยมียุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งจะเป็นกลไกสำคัญในการสนับสนุนศักยภาพการแข่งขันทางการท่องเที่ยวของประเทศไทยให้อยู่ในระดับแนวหน้าในระดับนานาชาติ ไว้ 2 ประเด็น ยุทธศาสตร์ สรุปได้ดังนี้ 1) การพัฒนาสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพและปลอดภัย โดยให้ความสำคัญกับการฟื้นฟู ปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวที่มีสภาพเสื่อมโทรม และพัฒนาสร้างแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและรองรับนักท่องเที่ยวคุณภาพ การพัฒนามาตรฐานสินค้าและการให้บริการ ให้สามารถแข่งขันได้อย่างยั่งยืน 2) การส่งเสริมการท่องเที่ยวในเชิง

คุณภาพให้มีการเติบโตอย่างสมดุลและยั่งยืน โดยให้ความสำคัญกับการประชาสัมพันธ์ประเทศไทยเพื่อสร้างภาพลักษณ์และความเชื่อมั่นแก่นักท่องเที่ยว การส่งเสริมการท่องเที่ยวด้วยการตลาดสมัยใหม่ (Modern Marketing) การส่งเสริมการขายในกลุ่มตลาดนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ ส่งเสริมการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ และสร้างสรรค์กิจกรรมการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ ๆ ให้สอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของนักท่องเที่ยว และส่งเสริมการกระจายการเดินทางท่องเที่ยว และการเดินทางท่องเที่ยวเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มจังหวัดและภูมิภาค [2]

จังหวัดปราจีนบุรี ซึ่งมีทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์โบราณสถาน แหล่งท่องเที่ยววิถีชีวิตชุมชน งานเทศกาลประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ เช่น งานเทศกาลมาฆปุรมีศรีปราจีน งานนมัสการต้นโพธิ์ศรีมหาโพธิ์ มีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ทั้งกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบผจญภัยและกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงกีฬา เช่น ล่องแก่งหินเพิง จักรยานเสือภูเขา กีฬาเท็นเวหาศูนยฝึกกีฬาทางอากาศ เขาหว่าเอน เป็นต้น และมีความได้เปรียบทางการเดินทางที่สะดวกสบาย ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ มากนัก เป็นจังหวัดเชื่อมโยงภาคกลาง ภาคตะวันออก และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สามารถเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ในจังหวัดใกล้เคียง มีภูมิศาสตร์ที่เหมาะสมต่อการศึกษาค้นคว้า และพัฒนาการท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม จังหวัดปราจีนบุรี ก็ต้องมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกที่สนับสนุนการท่องเที่ยว การส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์ให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายที่กำหนด พร้อมกับขยายตลาดการท่องเที่ยวใหม่ทั้งในเชิงปริมาณ และคุณภาพ เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในจังหวัดปราจีนบุรี ให้มีการพัฒนาอย่างเป็นระบบ [3] การท่องเที่ยวจะสามารถนำรายได้มาสู่การพัฒนาท้องถิ่นของจังหวัด เป็นการนำทรัพยากรมาสร้างมูลค่าเพิ่ม สร้างรายได้ได้อย่างยั่งยืน

แหล่งท่องเที่ยวจังหวัดปราจีนบุรี เป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติทั้งหมด 10 แห่ง แหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์ โบราณคดี โบราณวัตถุ

ทั้งหมด 13 แห่ง แหล่งท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณี กิจกรรม ทั้งหมด 9 แห่ง รวมทั้งหมด 32 แห่ง

ดังนั้นจะเห็นว่า จังหวัดปราจีนบุรีนั้น มีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และทางโบราณสถานเป็นจำนวนมาก แต่จำนวนผู้มาเยี่ยมชมเยือนกลับมีอัตราการขยายตัวค่อนข้างต่ำ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทย จังหวัดปราจีนบุรี ปี พ.ศ. 2554-2558

ปี พ.ศ.	จำนวน (คน)	อัตราการเปลี่ยนแปลง
2554	1,017,149	-
2555	1,170,627	15.09
2556	1,277,036	9.09
2557	1,293,107	1.26
2558	1,338,269	3.49

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ [4]

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า จังหวัดปราจีนบุรีมีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ทางวัฒนธรรม โบราณสถาน โบราณวัตถุ ที่มีความสมบูรณ์ จึงควรที่จะศึกษาถึงพฤติกรรมและทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งส่งผลทำให้อัตราการขยายตัวของนักท่องเที่ยว แต่หากพิจารณาจากอัตราการเปลี่ยนแปลงในตารางที่ 1 พบว่ามีอัตราการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างต่ำ จึงควรศึกษาการศึกษาพฤติกรรมและทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดปราจีนบุรี เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาพฤติกรรม ทัศนคติ และความต้องการของนักท่องเที่ยวต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดปราจีนบุรี

3. ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคล ตอนที่ 2 พฤติกรรมของนักท่องเที่ยว ตอนที่ 3

ทัศนคติที่ต้องการให้พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสำรวจโดยให้กลุ่มตัวอย่างเลือกตอบตามข้อเท็จจริง จัดเก็บตามสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดปราจีนบุรี ใช้ระยะเวลาในการรวบรวมตั้งแต่เดือนกรกฎาคม – กันยายน พ.ศ.2559 จากการสุ่มตัวอย่าง (Random Sampling) โดยวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือเพื่อหาดัชนีสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คนแล้วนำมาหาค่า IOC (Index of Item Objective Congruence) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คนมีค่าเฉลี่ย IOC เท่ากับ 1.00 ทุกคน จึงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเครื่องมือมีความเหมาะสม นำแบบสอบถามไปทำการทดสอบ (Try out) ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง 30 คน นำมาคำนวณโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.948

3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาท่องเที่ยวจังหวัดปราจีนบุรี พ.ศ.2558 จำนวน 1,338,269 คนจากการเปิดตารางสำเร็จรูปคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง 400 ตัวอย่าง [5]

3.2 สถิติที่ใช้และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.2.1 วิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคล นักท่องเที่ยวในจังหวัดปราจีนบุรี ผู้วิจัยนำข้อมูลมาแจกแจงความถี่ (Frequency) และคำนวณหาร้อยละ (Percentage) โดยจำแนกตามเพศ อายุ รายได้ สถานภาพและระดับการศึกษา

3.2.2 วิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมนักท่องเที่ยวในจังหวัดปราจีนบุรี ผู้วิจัยนำข้อมูลมาแจกแจงความถี่ (Frequency) และคำนวณหาร้อยละ (Percentage)

3.3 วิเคราะห์ระดับทัศนคติต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดปราจีนบุรี โดยแบ่งระดับการวัดเป็น 5 ระดับ Likert scale (5 4 3 2 1) และผู้วิจัยนำข้อมูลมาสรุปเป็นค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation : S.D.) โดยใช้เกณฑ์ดังนี้ [6]

ค่าเฉลี่ย 4.50-5.00 คือ ต้องการให้พัฒนามากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.50-4.49 คือ ต้องการให้พัฒนามาก



ค่าเฉลี่ย 2.50-3.49 คือ ต้องการให้พัฒนาปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.50-2.49 คือ ต้องการให้พัฒนาน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.49 คือ ต้องการให้พัฒนาน้อยที่สุด

4. ผลการวิจัย

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลนักท่องเที่ยว
ในจังหวัดปราจีนบุรี ได้ผลการวิจัยดังนี้

ตารางที่ 2 สถานภาพส่วนบุคคลส่วนใหญ่ของ
นักท่องเที่ยวในจังหวัดปราจีนบุรี

สถานภาพส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
หญิง	206	51.50
ช่วงอายุ 21-30 ปี	109	27.25
การศึกษาระดับปริญญาตรี	201	50.25
อาชีพพนักงานบริษัท	121	30.25
ช่วงรายได้ 15,000-25,000 บาท	122	30.50
อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพฯ และ ปริมณฑล	210	52.50

หมายเหตุ : จาก 400 กลุ่มตัวอย่าง

จากการศึกษาสถานภาพส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว
ในจังหวัดปราจีนบุรีพบว่า จากกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศ
หญิงร้อยละ 51.50 มีช่วงอายุระหว่าง 21 ปี ถึง 30 ปี
มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพ
พนักงานบริษัท มีช่วงรายได้ 15,000 ถึง 25,000 บาท
และอาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว
ส่วนใหญ่ในจังหวัดปราจีนบุรี ได้ผลการวิจัยดังนี้

ตารางที่ 3 ข้อมูลพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวใน
จังหวัดปราจีนบุรี

ข้อมูลพฤติกรรมนักท่องเที่ยว	จำนวน	ร้อยละ
ระยะเวลาในการท่องเที่ยว 1 วัน	237	59.25
ท่องเที่ยวกับครอบครัว	123	30.75
เดินทางมาจังหวัดปราจีนบุรีโดย รถยนต์ส่วนตัว	269	67.25
พักแรมที่รีสอร์ท	106	26.50
ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว 1,001-5,000บาท	246	61.50
หาข้อมูลการท่องเที่ยวจากสื่อออนไลน์	204	51.00
ท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติที่อุทยาน แห่งชาติเขาใหญ่	333	83.25

ตารางที่ 3 ข้อมูลพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวใน
จังหวัดปราจีนบุรี (ต่อ)

ข้อมูลพฤติกรรมนักท่องเที่ยว	จำนวน	ร้อยละ
ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์และ ศาสนาที่ศาลสมเด็จพระนเรศวร มหาราช	190	47.50
ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ที่ โรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร	232	58.00
ท่องเที่ยวเชิงเกษตรที่ตลาดผลไม้ หนองชะอม	149	37.25
ท่องเที่ยวเชิงผจญภัยที่อ่างเก็บน้ำ จักรพงษ์	148	37.00
แหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ คือเนินพิศวง	186	46.50
ท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อน	248	62.00
มาท่องเที่ยวในจังหวัดมากกว่า 4 ครั้ง	173	43.25
ประสงค์ที่จะกลับมาท่องเที่ยวอีกครั้ง	392	98.00

หมายเหตุ : จาก 400 กลุ่มตัวอย่าง

จากการศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในจังหวัด
ปราจีนบุรี พบว่า จากกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวใช้
ระยะเวลาในการท่องเที่ยว 1 วัน เดินทางโดยรถยนต์
ส่วนตัว มีค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว 1,001 ถึง 5,000
บาท หาข้อมูลการท่องเที่ยวจากสื่อออนไลน์ ท่องเที่ยว
ในแหล่งธรรมชาติที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ ท่องเที่ยว
ทางประวัติศาสตร์และศาสนาที่ศาลสมเด็จพระนเรศวร
มหาราช ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่โรงพยาบาล
เจ้าพระยาอภัยภูเบศร ท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อน

4.3 ผลการวิเคราะห์ระดับทัศนคติต่อการพัฒนา
แหล่งท่องเที่ยวจังหวัดปราจีนบุรี ได้ผลการวิจัยดังนี้

ตารางที่ 4 ข้อมูลระดับทัศนคติที่ต้องการให้พัฒนา
แหล่งท่องเที่ยว

การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	Mean	S.D.	ระดับ ทัศนคติ
สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว			
ความสวยงามทางธรรมชาติ	3.46	1.27	ปานกลาง
สถาปัตยกรรม ความสวยงามของ สิ่งก่อสร้าง	3.23	1.15	ปานกลาง
อรรถาธิบายของคนท้องถิ่น	3.19	1.23	ปานกลาง
ภูมิทัศน์ของแหล่งท่องเที่ยว	3.28	1.12	ปานกลาง
กิจกรรม/เทศกาล/ประเพณี	3.18	1.08	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.27	0.96	ปานกลาง

ตารางที่ 4 ข้อมูลระดับทัศนคติที่ต้องการให้พัฒนา
แหล่งท่องเที่ยว (ต่อ)

การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	Mean	S.D.	ระดับ ทัศนคติ
สิ่งอำนวยความสะดวก			
ที่พักแรม เช่น โรงแรม รีสอร์ท บังกะโล เกสต์เฮาส์	3.25	1.11	ปานกลาง
ร้านอาหาร	3.24	1.05	ปานกลาง
ร้านขายของที่ระลึก	3.15	1.05	ปานกลาง
ศูนย์ข้อมูลข่าวสารทางการ ท่องเที่ยว	3.26	1.09	ปานกลาง
ห้องน้ำสาธารณะ	3.39	1.14	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.26	0.87	ปานกลาง
ด้านการเข้าถึงได้			
การคมนาคม	3.41	1.24	ปานกลาง
ป้ายบอกทางไปยังแหล่ง ท่องเที่ยว	3.50	1.12	มาก
ท่าเล ที่ตั้ง ของแหล่งท่องเที่ยว	3.28	1.16	ปานกลาง
การประชาสัมพันธ์ด้านการ ท่องเที่ยว	3.41	1.10	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.40	0.98	ปานกลาง
ด้านโครงสร้างพื้นฐาน			
ถนน	3.50	1.12	มาก
ไฟจราจร	3.35	1.08	ปานกลาง
ไฟถนน	3.43	1.09	ปานกลาง
ระบบไฟฟ้า	3.31	1.12	ปานกลาง
ระบบน้ำประปา	3.30	1.12	ปานกลาง
ระบบกำจัดขยะมูลฝอย	3.34	1.06	ปานกลาง
ระบบกักน้ำเสีย	3.30	1.06	ปานกลาง
โรงพยาบาล/โรงพยาบาลส่งเสริม สุขภาพ	3.34	1.15	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.36	0.90	ปานกลาง
ด้านภาพลักษณ์			
ความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว	3.44	1.17	ปานกลาง
ความสะอาดและจัดระเบียบ	3.46	1.16	ปานกลาง
ร้านค้าในแหล่งท่องเที่ยว			
ค่าเฉลี่ยรวม	3.45	0.11	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวมทุกด้าน	3.35	0.82	ปานกลาง

จากการศึกษาระดับทัศนคติต่อการพัฒนาแหล่ง
ท่องเที่ยวจังหวัดปราจีนบุรี พบว่า นักท่องเที่ยวมีความ
คิดเห็นว่าด้านภาพลักษณ์ มีค่าเฉลี่ยรวม 3.45 รองลงมา
ได้แก่ ด้านการเข้าถึงได้ มีค่าเฉลี่ยรวม 3.40 ด้าน
โครงสร้างพื้นฐาน มีค่าเฉลี่ยรวม 3.36 ด้านสิ่งดึงดูดใจ
ทางการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยรวม 3.27 และ

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก มีค่าเฉลี่ยรวม 3.26

ตามลำดับ สำหรับการพิจารณาที่ควรให้ความสำคัญ
ที่ควรเร่งพัฒนาได้แก่ ป้ายบอกทางไปยังแหล่งเที่ยวให้ม
ความชัดเจนและเพียงพอ ถนนเพื่อการคมนาคมไปยัง
แหล่งท่องเที่ยวมีสภาพพื้นผิวที่ใช้สัญจรได้สะดวกและ
ปลอดภัย มีค่าเฉลี่ยรวม 3.50 โดยนักท่องเที่ยวดังกล่าว
ให้พัฒนาในระดับมาก

5. อภิปรายผลการวิจัย

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีพฤติกรรมใช้ระยะเวลาในการ
ท่องเที่ยวในจังหวัดประมาณ 1 วัน เดินทางท่องเที่ยวโดย
รถยนต์ส่วนตัว พักแรมที่โรงแรม รีสอร์ท บังกะโล เกสต์
เฮาส์ มีค่าใช้จ่ายในระหว่าง 1,001-5,000 บาท หาข้อมูล
การท่องเที่ยวจากสื่อออนไลน์ และท่องเที่ยวในแหล่ง
ธรรมชาติ ซึ่งสอดคล้องกับ อนันต์, เจริญและกิม [7] ได้
ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยว
ของผู้บริโภคกลุ่มไมซ์ในจังหวัดอุบลราชธานี พบว่า ส่วน
ใหญ่ใช้ระยะเวลาในการพักผ่อน 1-2 คืน ลักษณะการ
เดินทางโดยรถส่วนตัว เข้าพักบังกะโลหรือรีสอร์ท มี
ค่าใช้จ่าย 1,000-4,999 บาท ได้รับข่าวสารจาก website
และทำกิจกรรมระหว่างการท่องเที่ยวชมธรรมชาติ และ
สอดคล้องกับ นันทิตา [8] ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมและ
ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อการ
ท่องเที่ยวเกาะเกร็ด จังหวัดนนทบุรี พบว่า ทราบข้อมูล
กิจกรรมการท่องเที่ยวจากทางอินเทอร์เน็ต และ
สอดคล้องกับ ธัญญาศิริ, ลินจงและโอธัญญา [9] ได้
ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของชุมชนและความพร้อมของ
แหล่งท่องเที่ยวภูหินลาดช่อฟ้า จังหวัดหนองบัวลำภู
พบว่า นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับแหล่งท่องเที่ยวทาง
ธรรมชาติ สำหรับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ด้านการ
เข้าถึงได้ควรพัฒนาป้ายบอกทางไปยังแหล่งเที่ยวอยู่ใน
ระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับณัฏช์และคณะ [10] ได้ศึกษา
เรื่องแผนการตลาดการท่องเที่ยวเชิงบูรณาการบน
ฐานข้อมูลพฤติกรรมนักท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมของ
ชุมชน จังหวัดชัยนาท พบว่า ต้องการให้ปรับปรุงป้าย
บอกทางและสถานที่ท่องเที่ยว และด้านโครงสร้าง
พื้นฐานได้แก่ ถนน ควรพัฒนาอยู่ในระดับมาก ซึ่ง
สอดคล้องกับ เสฐียรพงศ์ [11] ได้ศึกษาเรื่องแนวทางการ
พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในเขตเทศบาลตำบลแม่สาย

อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย พบว่า ควรมีการพัฒนา
ด้านถนนของสถานที่ท่องเที่ยว

จากการอภิปรายผลแสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวมี
ระยะเวลาในการเข้าพัก 1-2 ใช้พาหนะส่วนตัวและมี
ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวเนื่องจากการท่องเที่ยวใน
จังหวัดต่าง ๆ ในประเทศไทยนิยมพักแรม 1-2 คืน และมี
ค่าใช้จ่ายที่ไม่สูงมาก และนักท่องเที่ยวค้นหาข้อมูลแหล่ง
ท่องเที่ยวจากสื่อออนไลน์ แสดงให้เห็นว่าสื่อออนไลน์
เป็นสื่อที่นักท่องเที่ยวนิยมสืบค้นหาข้อมูลด้านการ
ท่องเที่ยว โดยนักท่องเที่ยวมีความต้องการให้มีป้ายบอก
ทางที่ทั่วถึงและแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนเพื่อความสะดวก
ในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เช่น มีป้ายบอกทางไปยัง
แหล่งท่องเที่ยวที่ชัดเจนและเพียงพอ ด้านโครงสร้าง
พื้นฐาน เช่น พื้นผิวถนนเพื่อการคมนาคม เพื่อความ
สะดวกและการขับขี่ของนักท่องเที่ยวที่ปลอดภัย

6. ข้อเสนอแนะ

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มาจากกรุงเทพฯและปริมณฑล
และเดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัว ดังนั้นส่วนราชการที่
เกี่ยวข้อง เช่น จังหวัดปราจีนบุรี กรมทางหลวงชนบท
องค์การบริหารส่วนตำบล ควรเร่งพัฒนาปรับปรุงถนน
หรือพื้นผิวจราจร และป้ายบอกทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว
รวมถึงสนับสนุนผู้ประกอบการด้านที่พักสำหรับ
นักท่องเที่ยวเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่กักเที่ยว และ
ท่องเที่ยวที่อุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ โรงพยาบาล
เจ้าพระยาอภัยภูเบศร โดยมาเพื่อพักผ่อนดังนั้นควรมี
ลักษณะกิจกรรมที่ให้นักท่องเที่ยวได้รู้สึกผ่อนคลาย ได้
พักผ่อนอย่างเต็มที่ โดยสร้างการมีส่วนร่วมในกิจกรรมใน
แหล่งท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวพักแรมให้ยาวนานยิ่งขึ้น
เป็นการเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวของจังหวัด และควร
เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลการท่องเที่ยวผ่านสื่อ
ออนไลน์ และจัดเส้นทางท่องเที่ยวที่ใช้เวลาภายใน 1
วัน เพื่อให้สอดคล้องกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวของ
นักท่องเที่ยว และจัดรูปแบบเส้นทางให้หลากหลายเพื่อ
เป็นตัวเลือกแก่นักท่องเที่ยว

7. กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด
ปราจีนบุรีในการสนับสนุนข้อมูลสถานที่ท่องเที่ยว และ

คณะกรรมการสอบคุชณิพนธ์ วิทยาลัยการจัดการ
มหาวิทยาลัยพะเยา

8. เอกสารอ้างอิง

- [1] Tourism Authority of Thailand, Ministry. (2013). Tourism Enterprise Plan of Thailand 2013. Bangkok : Tourism Authority of Thailand. (in Thai)
- [2] Ministry of Tourism and Sports. Ministry. (2011). Notification of The National Tourism Policy 2012-2016. Bangkok : Tourism Authority of Thailand. (in Thai)
- [3] Prachinburi Office Ministry of Tourism and Sports. Ministry. (2012). Tourism Strategic Plan Prachinburi Province 2013 - 2017. Bangkok : Tourism Authority of Thailand. (in Thai)
- [4] National Statistical Office, Ministry. (2016). [online]. Situation to Domestic Traveler. [cited April 4, 2016]. Available from : <http://service.nso.go.th/nso/web/statseries/statseries23.html> (in Thai)
- [5] Yamane, T. (1973). Statistic : An introductory analysis. 3rd ed. New York : Harper & Row.
- [6] Tanin Silpacharu. (2014). Research and statistical analysis with SPSS and AMOS. 15th ed. Nonthaburi : S. R. Printing Mass Production Company Limited. (in Thai)
- [7] Anan, S. and Charoen, S. (2012). "Factors Affecting in Tourism Behavior of MICE Consumer in Ubonratchathani Province." Journal of Thai Hospitality an Tourism. Vol7 No.1 : 1-14. (in Thai)
- [8] Nantita, P. (2015). "The Behavior and Satesfaction of Thai Tourists on Visiting Kret Island Nonthaburi Provence." Panyapiwat Journal. Vol.7 Special Issue August : 63-72. (in Thai)
- [9] Thanyasiri, R. Linjong, P. and Ochanya B. (2014). "Community Participation and



Assessment the Tourist Attraction, PhuHin
Lad Cho Fah, Nongbualamphu Province.”
Journal of Mahasarakham University
Humanities and Social Sciences. Special Issue
: 241-248. (in Thai)

- [10] Nak Gulid., et al. (2015). “Participatory
Tourist Consumer Behavior-Based
Integrated Tourism Marketing Plan for
Chainat Province.” Journal of Social
Sciences Srinakharinwirot University. Vol18 :
51-65. (in Thai)
- [11] Sathidapong Tungkhanacor. (2009). The
Development of Tourist Attraction
Municipality Tambon Mae Sai Amphoe Mae
Sai Chiang Rai. Independent study, Faculty
of Humanities and Social Sciences, Chaing
Mai Rajabhat University. (in Thai)